



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **MULTIAGRO v. o. s. Slatina**, se sídlem Slatina 116, Vysoké Mýto, zastoupena JUDr. Ladislavem Hostýnkem, advokátem se sídlem Komenského 160, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 21. 1. 2013, č. j. 52 A 48/2012 – 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně **MULTIAGRO v. o. s. Slatina** domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 21. 1. 2013, č. j. 52 A 48/2012 – 86, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2012, č. j. PPR-8939-3/ČJ-2012-0099US, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál pro Pardubický kraj, ze dne 28. 2. 2012, č. j. KRPE-33947-13/PŘ-2011-1700IY-OD. Tímto rozhodnutím bylo konstatováno, že žalobkyně spáchala správní delikt podle ust. § 76d odst. 2 písm. a) ve spojení s ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu a o změně zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní, střeliva

a pyrotechnických předmětů a o změně zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), ve znění zákona č. 13/1998 Sb., a zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“). Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že nedostatečně znehodnotila 300 ks zbraní kategorie „A“ – útočných pušek, značka výrobce CZ Uherský Brod, vzor 58, ráže 7,62 x 39. Za tento správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 600.000 Kč, zabránění 300 ks zbraní a povinnost k náhradě nákladů správního řízení.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že při kontrole znehodnocení předložených zbraní bylo zjištěno, že tyto zbraně nesplňovaly požadavky ust. § 1 odst. 1 písm. a) až c) vyhlášky č. 371/2002 Sb., kterou se stanoví postup při znehodnocování a ničení zbraně, střeliva a výrobě jejich řezů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). V dané věci bylo rozhodné, že platná právní úprava, nikoliv předchozí znění zákona, zakotvovala oprávnění Policie České republiky. Právní úprava přesně stanoví postup při znehodnocování, přičemž nelze dovodit, že by postačovalo částečné znehodnocení. Žalobní bod zahrnující tvrzení o tom, že s ohledem na kontrolu policie prováděnou u každého kusu zbraně nehrozí jakékoli bezpečnostní riziko, neobsahuje námitku, na základě které by bylo možné dospět k nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. Právní úprava nestanoví, že lze legalizovat jednání žalobkyně, nebude-li při znehodnocování dodržen zákonný postup, avšak nebude hrozit jakékoli bezpečnostní riziko. Krajský soud sdílí názor žalovaného, že se správní delikt týká 300 ks nedostatečně znehodnocených zbraní kategorie A, tedy takového počtu, který je způsobilý vážně ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost. Policii byla založena odpovědnost za prověření úrovně znehodnocení předložené zbraně a případné projednání správního deliktu, ale nikoliv spolupodílení se na znehodnocovacích úpravách. Tvrzení žalobce, že policie měla možnost uložit žalobci uvést znehodnocené zbraně do souladu s vyhláškou a stanovit mu k takovému postupu lhůtu, nemá oporu v platné právní úpravě. Správní orgán prvního stupně vycházel při uložení sankce z ust. § 77 odst. 2 zákona o zbraních. Není pochyb o tom, že výše pokuty odpovídá závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Tvrzení o tom, že výše pokuty je likvidační, žalobkyně nespecifikovala a ani nenavrhla, aby soud rozhodl o moderaci uloženého trestu. Pokuta odráží míru nebezpečí, kterou představuje 300 ks nesprávně znehodnocených zbraní pro veřejný pořádek a bezpečnost. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřela o důvody podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že ve svém podání ze dne 3. 9. 2012 pouze upřesnila a podrobněji rozvedla již v žalobě uvedené žalobní body. Nesouhlasí s tím, že krajský soud uvedl, že k tomuto podání nepřihlíží, neboť se jedná o rozšíření žalobních bodů. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že v případě žalobního bodu č. 4 je jí vytykána chybějící právní argumentace a v případě žalobního bodu č. 5 nedostatek tvrzení. V takovém případě ji však měl krajský soud vyzvat k opravě nebo k odstranění vad podání. Pokud sama

pokračování

považovala za nutné své původní podání, neobsahující právní argumentaci doplnit, a učinila tak, nelze její postup považovat za rozšíření žalobních bodů. Soud nemůže zároveň dospět k závěru, že žaloba je projednatelná a zároveň žalobu zamítnout z toho důvodu, že žaloba neobsahuje náležitosti. Pokud proto účastníka řízení nevyzve k odstranění vad podání, a v odůvodnění rozsudku vadami podání zároveň odůvodňuje své zamítavé rozhodnutí, postupuje v rozporu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatelka je přesvědčena, že v upřesnění žalobního bodu č. 4. uvádí dostatečnou právní argumentaci ke svému právnímu názoru, že policie má za platné právní úpravy možnost nesprávně znehodnocené zbraně subjektu vrátit k opravě znehodnocení a k takovému postupu stanovit lhůtu. Takový postup policie nelze považovat za spolupodílení se na znehodnocovacích úpravách. Byl by naopak v souladu s ust. § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud ve vztahu k žalobnímu bodu č. 5. vychází z toho, že zbraně mohou střílet v samočinném režimu střelby, kdy na jedno stisknutí spouště lze ze zbraně vystřelit více ran. Tomuto argumentu stěžovatelka nerozumí, když soud zároveň vychází ze skutečnosti, že v nábojové komoře je vložen šroub se zapuštěnou hlavou, což způsobuje, že ze zbraně nelze vůbec vystřelit. Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Předně Nejvyšší správní soud sdílí přesvědčení stěžovatelky, že její podání ze dne 3. 9. 2012 nebylo rozšířením žalobních bodů, nýbrž jejich upřesněním a rozvedením. Jakkoliv byla žaloba velice stručná, obsahovala řádné, projednatelné žalobní body, přičemž podání ze dne 3. 9. 2012 bylo pouze rozvinutím argumentace ve prospěch těchto stručných žalobních bodů. V rámci uvedeného podání nezazněl žádný další důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, tedy žádný další žalobní bod. Za této situace na toto podání vůbec nedopadalo ust. § 71 odst. 2, věta třetí s. ř. s., podle něhož rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby (srov. také rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, dostupný také na www.nssoud.cz). Krajský soud proto pochybil, pokud se v napadeném rozsudku vyjádřil v tom smyslu, že k uvedenému podání nemohl přihlídnout. Na druhou stranu se krajský soud se všemi žalobními body vypořádal, vyslovil svůj právní názor a uvedl, jakými úvahami byl při rozhodování veden. Nelze proto považovat jeho vyjádření v tom směru, že k doplňujícímu podání nebude přihlížet (ač by měl), bez dalšího za vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Skutečnost, že podání ze dne 3. 9. 2012 bylo pouze upřesněním žalobních bodů, totiž mimo jiné také znamená, že samo o sobě nemohlo do věci přinášet nic zásadně nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí (v opačném případě by totiž byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření o další žalobní bod).

Obsah napadeného rozsudku zároveň vyvrací tvrzení stěžovatelky, že by jí byla krajským soudem vytýkána chybějící právní či skutková konkretizace žalobních bodů. Krajský soud nikde v rozsudku neuvedl, že by žalobní body nebyly projednatelné. Naopak skutečnost, že se s nimi věcně vypořádal, svědčí o tom, že je považoval za řádné žalobní body. Není také pravdou, že by vyjádřil jako důvod či jeden z důvodů zamítnutí žaloby skutečnost, že by žaloba trpěla vadami, respektive že by žalobní body nebyly dostatečně skutkově či právně konkretizovány.

První část uvedené námitky zjevně směřuje proti této pasáži rozsudku: *„Pokud by takový postup byl v ní uveden, jistě by žalobce citoval příslušné ustanovení zákona v žalobě.“* V této větě však nejde o výtku nedostatečné právní konkretizace žalobního bodu. Jde o vyjádření skutečnosti, že stěžovatelka ani nemohla odkázat na příslušné ustanovení zákona, *„neboť takové ustanovení v platné právní úpravě, umožňující žalobcem tvrzený postup neexistuje.“* Krajský soud tedy pouze uvedl, že stěžovatelkou uváděný postup nemá oporu v právní úpravě.

Druhá část uvedené námitky pak zjevně směřuje proti následující pasáži rozsudku: *„Navíc, z tvrzení žalobce nelze zjistit, zda tuto škodu skutečně utrpěl žalobce, když ten pouze předložil uvedené zbraně ke kontrole, aniž byl jejich vlastníkem.“* Ani v tomto případě nejde o výtku nedostatečné skutkové konkretizace žalobního bodu. Předně se jednalo o vyjádření nad rámec důvodů pro zamítnutí žaloby (viz uvození slovem „Navíc,“). Obsahově se pak jedná o vyjádření pochybnosti o tom, zda stěžovatelka skutečně utrpěla tvrzenou újmu, ovšem s tím, že tuto pochybnost nebylo potřeba v řízení nijak dále řešit. Důvodem byla skutečnost, že *„platná právní úprava neumožňuje zohlednit tuto skutečnost při ukládání zmíněné sankce.“* Jinými slovy, nebylo-li *a priori* možné tuto skutečnost považovat za důvod pro shledání nepřiměřenosti sankce, nebylo vůbec nutné zkoumat, nakolik jsou tvrzení stěžovatelky o jí způsobené škodě pravdivá.

Lze tedy shrnout, že žaloba nebyla krajským soudem zamítnuta z toho důvodu, že by neobsahovala náležitosti. Krajský soud všechny žalobní body věcně projednal, a jelikož neshledal, že by žaloba obsahovala vady, nebyl dán důvod pro postup podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Proti věcnému posouzení žalobních bodů ze strany krajského soudu přitom kasační stížnost téměř vůbec nesměřuje.

V dalším stížním bodu stěžovatelka konkretizuje svou předchozí námitku, když uvádí, že uvedla dostatečnou právní argumentaci ke svému právnímu názoru, že Policie České republiky má možnost nesprávně znehodnocené zbraně subjektu vrátit k opravě znehodnocení zbraní a k tomu stanovit lhůtu. Částečně také věcně rozporuje závěr krajského soudu, že by se jednalo o spolupodílení se Policie České republiky na znehodnocovacích úpravách.

Předně uvedená námitka směřuje proti důvodům zamítnutí žaloby pouze z části. Je totiž nutno zopakovat, že důvodem pro zamítnutí žaloby nebyla ani z části skutečnost, že by krajský soud považoval žalobní body za nedostatečně právně či skutkově konkretizované. Pokud má stěžovatelka za to, že její argumentace byla dostatečná (a jednalo se tudíž o řádný žalobní bod), rozsudek krajského soudu netvrdí opak, a není ani

pokračování

důvod tuto skutečnost posuzovat v řízení o kasační stížnosti. Tato výtky se zcela mýjí s důvody, pro které byl napadený rozsudek vydán. Krajský soud se neodmítl uvedenou námitkou zabývat s tím, že by nebyla dostatečně odůvodněna. Naopak se s námitkou vypořádal, když odkázal na tvrzení žalovaného, že se Policie České republiky nespolepodílí na znehodnocujících úpravách, a uzavřel, že stěžovatelkou předkládaná možnost nevyplývá z žádného ustanovení platné právní úpravy. Závěr krajského soudu o tom, že navrhovaný postup Policie České republiky nemá oporu v právní úpravě, přitom stěžovatelka nyní ani nijak nerozporuje. Pouze namítá, že její argumentace byla dostatečná, o čemž však, jak již bylo uvedeno výše, ani není sporu.

Věcně stěžovatelka brojí proti závěru, že by jí navrhovaný postup (výzva k uvedení znehodnocení zbraní do souladu s vyhláškou) mohl být považován za spolupodílení se Policie České republiky na znehodnocovacích úpravách. Nejvyšší správní soud však k této otázce předně poznamenává, že je zcela nerozhodné, jaké má Policie České republiky možnosti postupu (a zda se na její postup v daném případě měl například vztahovat zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů). Nevyužití určité možnosti správním orgánem bez dalšího nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí a tedy ani důvod pro jeho zrušení. Není-li tvrzená možnost určitého postupu zároveň povinností, nedostává se správní orgán do rozporu s objektivním právem. A stěžovatelka v řízení o žalobě žádný takový rozpor ani netvrdila. Poukazovala pouze na to, že správní orgán měl možnost vyzvat ji k uvedení znehodnocených zbraní do souladu s vyhláškou a stanovit jí k tomu lhůtu. Ani v případě, že by skutečně Policie České republiky takovou možnost (a nikoliv povinnost) měla, nemohlo by se to dotknout její povinnosti uložit sankci za správní delikt. K tomuto směřují i závěry krajského soudu. Stěžovatelka nemohla odkázat na ustanovení právního předpisu, které by ukládalo správním orgánům v daném případě povinnost nejprve (před uložením sankce) učinit uvedenou výzvu, neboť žádné takové ustanovení zde není. Podle ust. § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních se držitel zbrojní licence skupiny B nebo E dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při znehodnocování zbraně kategorie A, B anebo C nebo střeliva nebo výrobě jejich řezů postup podle § 39 odst. 2 písm. a). Uvedená skutková podstata je naplněna nedodržením stanoveného postupu, a to bez ohledu na pozdější chování držitele zbrojní licence. Uložení sankce za daný správní delikt proto není, a ani být nemůže, podmíněno žádnou předchozí výzvou správního orgánu k uvedení znehodnocených zbraní do souladu s vyhláškou. Žalobní námitka směřující k možnosti (nikoliv povinnosti) správního orgánu nejprve stěžovatelku vyzvat k uvedení znehodnocených zbraní do souladu s vyhláškou tedy vůbec nemohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovanému tímto totiž fakticky ani nebyla vytýkána žádná nezákonnost (porušení povinnosti), nýbrž toliko nevyužití určité tvrzené možnosti. To, že je takovýto žalobní bod *per se* nedůvodný, však neznámá, že by se jednalo o žalobní bod nedostatečně konkretizovaný.

Nejvyšší správní soud nakonec neshledal důvodnou ani námitku nesrozumitelnosti (a tudíž nepřezkoumatelnosti) napadeného rozsudku. Nesrozumitelnost stěžovatelka spatřuje v tom, že krajský soud vychází na jednu stranu z toho, že zbraně mohou střílet v samočinném režimu střelby, a na stranu druhou také z toho, že v nábojové komoře je vložen šroub se zapuštěnou hlavou.

Výše uvedená východiska jsou však ve vzájemném protikladu pouze zdánlivě. Z obsahu rozsudku krajského soudu musí být stěžovatelce zřejmé, že možnost střelby v samočinném režimu je brána v úvahu pro případ, že by došlo ke zprovoznění zbraní. Skutečnost, že zbraně nejsou momentálně provozuschopné, vůbec nevylučuje vyšší nebezpečnost správního deliktu způsobenou tím, že tyto zbraně by byly v případě zprovoznění způsobilé ke střelbě v samočinném režimu. Hodnocení této skutečnosti jako okolnosti, která zvyšuje nebezpečnost správního deliktu, je tedy zcela na místě. Nedodržení postupu při znehodnocení zbraně totiž usnadňuje její opětovné zprovoznění, v důsledku čehož se samočinná zbraň stává pro společnost mnohem nebezpečnější než zbraň jiná. Není žádných pochyb o tom, že krajský soud hodnotil nebezpečnost činu podle toho, že zbraň může v případě zprovoznění (nikoliv při ponechání šroubu v nábojové komoře) na jedno stisknutí spouště vystřílet více ran. Uvedená část rozsudku je proto zcela srozumitelná a nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu